

■ ■ ■ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

(Επιμέλεια: Γιάννης Φλέσσας)

«Κάτω στον γιαλό»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΚΑΚΗ

Η γνωριμία μου με τον Θανάση Πολυκανδριώτη ήταν μια από τις ευτυχέστερες στιγμές της ζωής μου. Συνέβη πολύ καιρό πριν και το σημαντικότερο είναι πως ακόμη και τώρα, διατηρώ την ίδια άποψη.

Ο Θανάσης έχει πολλές μελωδίες στο κεφάλι του, που όταν τις καλεϊ και τις φέρνει στα δάκτυλά του, μετουσιώνονται σε υπέροχα μουσικά έργα τέχνης. Μια τέτοια μελωδία είχε και μου έπαιζε πολύ καιρό, τόσο που την είχα μάθει κι εγώ, και τη σφύριζα ασυναίσθητα πολλάκις, ακόμη και όταν ήμουν μόνος. Ετσι, όταν βρέθηκα στην ενδιάμεση των Κυκλάδων και των Δωδεκανήσων νήσο, την Αστυάλαια, που οι πρόγονοι μας αποκαλούσαν «τράπεζα των Θεών» -και δεν είχαν άδικο και πάλι! - καθώς έβλεπα παιδιά να παίζουν κάτω στην παραλία του Πέτρο Γαλιού, εξαντλώντας την περιέργεια τους στα κο-

χύλια που ξέβρασε το κύμα, με τη θάλασσα να ιαύει για χάρη τους, τραγούδησα ασυναίσθητα τη μελωδία του Θανάση, αλλά αυτήν τη φορά με στίχους, που αυθόρμητα μου ήρθαν, κοιτάζοντας τα αστυπάλαιωτάκια... Κι έτσι γεννήθηκε αυτό το -κατ' εμέ - σπουδαίο τραγούδι, που δεν άργησε να επιλέξει η Γλυκερία, και να ηχογραφηθεί στη συναυλία που έδωσαν από κοινού Πολυκανδριώτης και Γλυκερία στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, συνοδεία της Παιδικής Χορωδίας Τυπάλδου, τα έσοδα της οποίας διατέθηκαν για ιερό σκοπό: για τη δημιουργία Ξενώνων των συνοδών των παιδιών, που πάσχουν από βαριά ασθένεια της εποχής... Αυτό θα πει τραγούδι: να κατεβαίνει στη βάση και να εξυπηρετεί κάποιον ιερό ή κοινό σκοπό. Κι όποτε το πετυχαίνει ένας δημιουργός εξαυλώνεται, οι μωρίες του παραγράφονται και ο ίδιος στέφεται με πυλώνα ιών...

Είδα το ημερολόγιο κι ήταν Πρωταπριλιά του 2006.

Σαν ψέμα!

*ιαύω=κοιμάμαι, μωρία=αμαρτία,
πυλών=στέφανος, ια=λουλούδια*